

IK ZOU DAAR EEN BOEK KUNNEN OVER SCHRIJVEN: DE CHARMES VAN DE DAGELIJSHEID (Vervolg)

zaterdag 10 juli 1954

Ik ben inderdaad van dinsdagavond tot vanmiddag bij Meetje in Belzele geweest, heb daar vier dagen in het haringkot flink geholpen... en toen ik thuiskwam werd me een prettig vooruitzicht voorgespiegeld. Een van de leden van de accordeonvereniging is die schone en vlotte jongen, Gerard uit Landegem. Vanavond wordt er in die gemeente een bal georganiseerd en vier van de accordeonisten zijn aangeworven om voor de muziek te zorgen. Samen met nonkel Albert, tante Valerie, moeder en Marcel mag ik ook mee.

Als er nog maar eens een mars wordt gespeeld, zegt moeder dat ze me zal leren dansen, dat ik niet beschaamd moet zijn, dat iedereen het heeft moeten leren. Eerlijk gezegd zat ik daar al de hele avond naar te snakken, was ik een beetje jaloers op al die jonge mensen die het wel kunnen en zich kostelijk amuseren, jongens die de meisjes stevig in hun armen nemen en ze dicht tegen zich aandrukken ... dansen is waarschijnlijk de meest directe manier om met een meisje in contact te komen ... maar ik weet dat ik daar nog te jong voor ben en ik had zeker nooit verwacht dat ik vanavond reeds in die kunst ingewijd zou worden.

Ik stribbel nog wat tegen, sta te stamelen dat ik niet weet wat ik moet doen, maar moeder trekt me mee... en we zijn vertrokken. Neen, het is echt niet moeilijk... en ik heb de smaak meteen te pakken ... met de aanwijzingen van moeder weet ik vrij snel hoe ik mijn voeten moet bewegen ... ik vind het verschrikkelijk jammer als het nummer afgelopen is en de muzikanten meteen aankondigen dat er een pauze van enkele minuten wordt ingelast. Een tango en een vals zijn nog veel te moeilijk, dus zit ik moeder een uur aan haar oren te zeuren en verlangend uit te kijken tot er opnieuw een mars wordt gespeeld.

Moeder heeft het echter zo niet begrepen. Als ik wil dansen, moet ik niet haar maar een meisje uitnodigen. Ze voelt echter wel dat ik daar nog niet aan toe ben en zonder dat ik het heb gemerkt, zorgt ze voor een oplossing. De vriendin van Julien en haar zus, twee meisjes uit Landegem, zijn hier ook, ze zijn trouwens al eventjes aan onze tafel komen zitten... en in de gauwte heeft moeder die zus iets in het oor gefluisterd.

Van zodra de eerste noten van de volgende mars weerklinken, komt het meisje me halen... ik word rood tot achter mijn oren, mijn hart bonkt door mijn lijf, mijn benen trillen, ik voel me tegelijk de ongelukkigste en gelukkigste mens op de wereld... voor het eerst in mijn leven sta ik op de dans-

vloer en houd ik een meisje vast. Ze lacht, ze vraagt, ze babbelt... ik ben in de wolken... ik kan geen zinnig woord uitbrengen.

Het liefst zou ik willen dat er nu nog tien marsen na elkaar worden gespeeld en dat het meisje me telkens komt halen... wat helaas niet zal gebeuren, want na de twee marsen heeft ze met haar liefste glimlach afscheid genomen en « dank je » gezegd., en nu is er een tango aan de gang en staat ze alweer op de dansvloer, ze wordt hartstochtelijk in de armen gehouden door een stoere jongen. Ofwel blijven we hier nog heel lang zodat ik kan toekijken en met mijn ogen kan leren, ofwel gaan we nu zo snel mogelijk naar huis zodat ik in mijn bed kan dromen en nagenieten van die fantastische belevenis. Een meisje dat je niet of nauwelijks kent geoorloofd in je armen en tegen je aangedrukt mogen houden... haar borsten tegen je borst voelen... waw, dat is toch iets om de kriebels van te krijgen en intens te verlangen dat zo gauw mogelijk opnieuw te mogen beleven!

vrijdag 16 juli 1954

Marcel heeft het ons verteld: vanavond wordt de nieuwe lichtfontein in het Zuidpark bij wijze van proef in werking gesteld. Moeder interesseert dat allemaal niet, maar ik wou dat toch wel eens zien en ik ben in mijn eentje daarheen gereden.

De waterkom heeft een diameter van 30 meter. In het centrum van de kom staan 9 projectoren met variërende kleurschakeringen ; een tiental meter uit het midden is er een ring van 12 verlichtingsschermen en op 2 meter van de rand zijn er nog eens 40 kleinere lichtbronnen. De centrale fontein spuit 7,5 meter hoog, de volgende ring 5 meter en de buitenste 1,5 meter.

Centraal onder de waterkom bevindt zich de machinekamer waar heel de mechanische uitrusting is gecentraliseerd.

In de krant stond dat de fontein meer dan 2,5 miljoen fr. heeft gekost... en dat de katholieke oppositie een deel van dat geld liever besteed had gezien aan de bouw van een nieuwe kerk op de Zwijnaardsesteenweg. Kom nou, de stad wordt toch meer verfraaid met een indrukwekkende fontein dan met nog maar eens een overbodige kerk voor niet meer dan drie gelovigen, twee kwenen en een paardenkop. En al die mensen die hier staan te kijken... zouden ze ook toestromen als er een nieuwe kerk wordt ingewijd ?

donderdag 26 augustus 1954

Een mooie, zonnige zomerdag. Dat is toch geen weer om hier in het appartement, waar geen straaltje zon naar binnenkomt opgesloten te zitten. Ik heb dan wel een leeg hoofd, maar ik ben toch geen misdadiger die tot opsluiting veroordeeld is.

Georgette, een van mijn nichten en de tweede dochter van Meetje, die in

1947 nog voor een korte tijd bij ons op de Schoolkaai heeft verbleven, is nog niet zo heel lang geleden thuis weggelopen en getrouwd met Albert, een man die dichtbij de brug langs de Brugsevaart en ook nog op een andere plaats in Mariakerke bloemkolen kweekt. Een familiebedrijf De zoon en de dochter van Albert, allebei van ongeveer mijn leeftijd, werken mee op het land. Zwarte arbeid en zeer lange werkdagen... warmte of koude en regen of zonneschijn spelen nauwelijks een rol en bovendien wordt er gewerkt van maandagmorgen vroeg tot zaterdagavond laat. De woorden « rusten » en « vakantie » zijn Albert zo goed als totaal onbekend.

Vanmiddag, op weg naar Belzele, ben ik er even binnengestapt. Iedereen was aan het werk op het land. Leek me wel leuk wat ze aan het doen waren... en even later was ik al aan het meehelpen. Met een kruiwagen volle bakken wegvoeren en lege bakken terugbrengen. Zoals zij daar de hele dag over die plantjes en planten gebogen staan... dat is veel lastiger dan met een kruiwagen rijden en Roger zei dat je je iedere avond geradbraakt voelt... maar na verloop van tijd raak je daar wel aan gewoon.

Als er om 16 u even gepauseerd wordt en we naar de veranda stappen om koffie te drinken, zegt Albert dat hij een hulpje als ik wel zou kunnen gebruiken. Als ik er zin in heb, mag ik morgen terugkomen... om 5 u gaan ze aan de slag. Zes frank per uur... en als ik hard mijn best doe, zou ik mettertijd zelfs opslag kunnen krijgen.

Zes frank per uur : het schemert me voor de ogen. En geen vette overall, geen leercontract of niet hoeven te leren hoe je Engelse sleutels of schroevendraaiers moet vasthouden... helemaal niks. Alleen mijn handen en een klein beetje mijn hoofd gebruiken. Een bloemkool, daar kan toch iedereen mee overweg... en de kans dat ik mijn vingers kwijtraak, is zo goed als uitgesloten.

Verdomd jammer dat de vakantie er bijna opzit en dat ik de nog resterende dagen vruchteloos naar dat Latijn, Frans en wiskunde moet zitten koekeloeven. De hele avond spookt het voorstel van Albert door mijn hoofd. Vroeg opstaan, daar heb ik weinig of geen moeite mee. Als ik daar alle dagen van 's morgens tot 's avonds zou werken, kan ik 350 á 400 fr. per week verdienen. Toch zeker niet slecht voor een onbenul van wie de handen verkeerd aan zijn lijf staan. En ik ben nog maar 14 jaar... misschien verdien ik binnen een jaar wel dubbel zoveel.

Ik vraag me af of dat in het vooruitzicht gestelde loon geen argument is om moeder op andere gedachten te brengen. Nooit meer naar school: als dat geen heerlijk vooruitzicht is. En! Geld verdienen = vrijheid!

zaterdag 18 september 1954

Relaas van een slagervrouw uit een randgemeente.

Ik kom uit een gezin met drie kinderen. Weinig voor die tijd, maar dat komt door het late huwelijk van mijn ouders. Mijn vader was reeds 31 toen hij in het huwelijk trad. Ik ben in 1921 geboren. In 1940, op 19-jarige leeftijd, ben ik gehuwd. Voordien werkte ik als dienstmeisje bij een doktersgezin. Ik woonde er in. Mijn eerste kind werd in 1941 geboren, mijn tweede in 1944 en mijn derde in 1949.

Samen met mijn man zijn we in 1950 een slagerij begonnen. Mijn man heeft het vak van zijn vader geleerd en het was vanzelfsprekend dat we de slagerij overnamen. Veel medezeggenschap heb ik in die beslissing niet gehad.

In de zomer verkopen we ook fruit. We halen het fruit op bij de plaatselijke fruitkwekers. In de gemeente zijn er nog vier slagers. De meesten hebben naast de slagerij ook een café. Alle vijf zijn we zeker van ons dagelijks inkomen. Er moet wel hard, soms te hard worden gewerkt. Gelukkig hebben mijn man en ik een ijzersterke gezondheid.

Bij mij komen de mensen niet enkel vlees kopen, ze komen ook om eens gezellig te kletsen.

Veel vrije tijd is er niet. Een sluitingsdag bestaat er niet. Ik heb enkel tijd voor een kort familiebezoek. Ik leef a.h.w. in de winkel. Op Goede Vrijdag gaan we altijd een dagje naar zee. Dat is onze enige vrije dag op een heel jaar.

Neen, televisie hebben we niet. In heel de gemeente zijn er slechts twee toestellen. De beste vrienden en familieleden gaan er kijken. Het huis zit meestal vol. Ik heb geen tijd om te gaan kijken. De winkel is open van 8 u 's morgens tot 10 u 's avonds. Ik luister wel veel naar de radio.

woensdag 29 september 1954

In de garage van Marcel hangt al jaren een gedemonteerde donkerrode koersfiets aan een haak in de muur. In augustus heb ik aan Marcel gevraagd of hij die in elkaar wou steken ... en hij heeft dat gedaan. Zelf ben ik rood kleeflint gaan kopen om rond het stuur te winden ... en ook de remblokjes moesten vernieuwd worden. Ik heb er zelf niet zoveel mee gereden omdat het oude tubes waren en ik er de eerste dag al mee plat reed... omdat er geen spatborden op staan en je bij regenweer helemaal bespat bent ... en omdat ik met de fiets wel altijd een boekentas of iets anders te vervoeren heb en zonder stoeltje of tassen is dat op een racefiets bijzonder onhandig.

Wie daar wel veel belangstelling voor had was Wim Burssens. Toen ik op een avond met mijn racefiets bij hem aankwam, wou hij er dadelijk eens mee rijden... en hij vond dat zo'n geweldig rijtuig dat het hem zichtbaar pijn aan het hart deed dat ik er een paar uur later weer mee wegreed.

Omdat ik er hem een groot plezier mee deed, heb ik hem enkele dagen later die racefiets te leen gegeven... en hij is ermee naar school gekomen en heeft er weken mee rondgereden.

Maar nu zegt Marcel, en moeder steunt hem daarin volkomen, dat het welle-tjes is geweest en dat die fiets terug hierheen moet komen. Voor mijn part hoeft het niet, maar ik zal Wim morgen moeten vragen dat hij die fiets terug-brengt of ermee naar school komt en dat ik ermee naar huis rijd. Wat kan het moeder of Marcel schelen of die fiets hier aan een haak hangt of dat er in Mariakerke gebruik wordt van gemaakt door iemand die er veel plezier aan beleeft. Ik begrijp dat niet goed dat ze Wim dat plezier niet gunnen,

vrijdag 15 oktober 1954

Steunend op de ervaringen van Nederland en Zwitserland en enkele Bel-gische steden, zal de stad 50.000 gestandaardiseerde vuilnisemmers aankopen. De emmers zijn van metaal en hebben een inhoud van 33 liter; de kost-prijs bedraagt 90 á 100 fr. per emmer. De gebruiksduur wordt op tien jaar ge-schat. De roltrommels van de vuilniswagens moeten aangepast worden.

Vanaf 1 januari 1955 moeten al de Gentenaars gebruikmaken van deze em-mers. Aan ieder gezin wordt één emmer kosteloos in bruikleen afgestaan ; twee emmers voor gezinnen van meer van vijf personen.

De emmers, die genummerd zijn, mogen noch uitgeleend noch afgestaan worden aan derden. Het is verboden de emmers te beschilderen, uitgezon-derd de beginletters van de naam en de voornaam van de gebruiker. Het is eveneens verboden de emmers te gebruiken voor andere doeleinden dan het bewaren van huisvuil. De emmers moeten behoorlijk gesloten aan de rand van het voetpad worden geplaatst. Hun gewicht mag de 25 kg niet overtref-fen.

Sinds de Tweede Wereldoorlog werd het materieel van de stadsreiniging vol-ledig gemoderniseerd. De kleine paardenkarren werden vervangen door ge-motoriseerde ophaalwagens en het huisvuil werd in heel de stad driemaal per week opgehaald. De wijze waarop de ophaling van het huisvuil gebeurde, liet echter nog veel te wensen over. De vuilnis werd gedeponeed in bakken, kisten, bussen, dozen en afgedankte emmers. Scharrelaars en honden woel-den de inhoud om, werklieden kwetsten zich aan de ongeschikte vuilnisva-ten, die bij het ophalen onaangenaam geurende of hinderlijke stofwolken verspreidden. Dit alles gaf de straten een zorgeloos uitzicht en was hygië-nisch niet verantwoord. Door de gestandaardiseerde vuilnisemmers zullen al die ongemakken uit de wereld geholpen worden.

zaterdag 16 oktober 1954

Grensstraat 65. Letterlijk de grens van de stad. Vijf minuten stappen naar het Van Beverenplein. De Westerbegraafplaats is al even dichtbij, althans de bui-tenmuur aan de kant van de Mimosastraat. Langs de Groene Staak en West-beke kan ik in minder dan een half uur naar Belzele rijden. Moeder zegt dat

het rond deze tijd moeilijk zal zijn, want tussen de twee bruggetjes ligt dat daar overstroomd en is het een slijkerige boel... in de herfst en de winter kon ze in haar jeugd ook niet met de fiets naar het werk rijden en gebeurde dat op klompen te voet. Ook naar school is het minder dan een half uurtje fietsen.

Een eerder kalme buurt met voor de helft oude huizen en voor de andere helft nieuwe sociale woningen. Aan de overzijde van de straat is er een kleine en ouderwetse kruidenierswinkel en op het einde van de straat is er een bakker. Voor vlees en melk moet ik in de Mimosastraat wezen.

Net zoals op de Brugsesteenweg heeft het huis een poort i.p.v. een deur. In het lange poortgebouw kunnen drie auto's na elkaar staan. Daarachter is er een uitloper van de koer en nog een groot gebouw dat als werkhuis-garage dienst zal doen. Er is daar ook een soort zolderruimte waar de banden kunnen worden gestapeld.

De woning zelf is een minder gelukkige constructie. We zullen in vier achter elkaar gelegen kleine kamers op het gelijkvloers wonen. De twee middelste kamers zijn bijzonder onpraktisch en ongezellig donker. Van voor naar achter worden dat : slaapkamer, bureauroommelkamer (maar totaal onbruikbaar wegens ontbreken van licht en vuur), eetplaats of beste kamer (die al evenmin ooit gebruikt zal worden) en keuken-woonkamer. Hier zal de meeste tijd geleefd worden. In de hoek van de keuken staat een donkergrijze arduinen gootsteen met een pomp en een kraantje. Mijn slaapkamer ligt vooraan op de bovenverdieping. Behalve een kleine ruimte onder de trap, is er kelder noch zolder.

In het poortgebouw is er nog een trap die naar vier kamers leidt. Dat geheel staat als appartement te huur en wacht op nieuwe bewoners. Beneden is er alles samen één kamer meer en bijgevolg meer ruimte dan boven.

Toch één voordeel : de keuken heeft een tamelijk groot raam dat uitzicht geeft op een tuintje. Nu nog een woestenijs, maar er zullen bloemen en struiken worden aangeplant. Voor het eerst in ons leven uitzicht op groen. Op het einde van het tuintje staat een kleiner gebouwtje, een soort washok, dat als bergruimte aan de bewoners van het appartement boven is voorbehouden. Het toilet dat in de tuin staat heeft geen watercloset en is gemeenschappelijk voor al de bewoners van het huis.

Achter het huis liep vroeger een spoorweg, maar die is er nu niet meer al is het tracé van de spoorlijn in het hoge gras nog duidelijk herkenbaar. Daarachter niets dan weiden en akkers. In de verte worden hier en daar huizen gebouwd en straten getrokken: een nieuwe wijk in aanbouw.

Eenmaal alles geveerd, behangen, verhuisd en op zijn plaats gezet is, is onze voornaamste bekommernis uitkijken om zo snel mogelijk een bouwvier te kopen. Net zoals Diane moet het een teef zijn.

maandag 18 oktober 1954

Goed een maand geleden, begin september, heeft in nummer 67, dus het huis

naast het onze, een vrouw zich verhangen.

Een 29-jarige vrouw, een fabriekwerkster, die gescheiden leefde van haar echtgenoot en in één kamer woonde en sliep met haar 12-jarige zoon.

Enkele maanden voordien, toen ze had gehoord dat haar ex zou hertrouwen, had ze al een eerste poging ondernomen door een grote hoeveelheid slaappillen in te nemen.

De zoon heeft zijn moeder gevonden toen hij wakker werd en schreiend heeft hij zijn tante ver Wittigd. De politie en het parket zijn ter plaatse geweest.

We voelen ons opgelucht dat het hiernaast is gebeurd. Leven in een kamer waar iemand zich heeft verhangen, brrr... dat blijft door je hoofd spoken.

zaterdag 30 oktober 1954

Om plaats te ruimen voor een betonnen blokkendoos worden in het Zuidpark, op de hoek van het Graaf van Vlaanderenplein en het President Wilsonplein, toch de mooiste hoek van het Koning Albertpark, de bomen en alle plantengroei uit de grond gerukt en zal het park daar weldra herschapen worden in een bouwverf. Wat zal er binnenkort van dat park nog overblijven ?

Voor één keer ben ik het volledig eens met de CVP die zich verzet tegen deze bouwplannen van het socialistisch-liberaal gemeentebestuur. Geef nu toe, de mooiste hoek van het park opofferen om er een tentoonstellingszaal van strijkijzers, haardrogers, wafelijzers, wasmachines e.a. elektrische toestellen neer te poten... konden ze daar echt geen andere plek voor vinden ? Ergens een hangar in een doodlopend straatje, ware dat niet voldoende geweest ? Ik hoop uit de grond van mijn hart dat er nooit één mens die tentoonstellingszaal binnenstapt, zodat ze een kort leven beschoren is. Als je een wafelijzer wilt kopen ga je toch bij Andries in de Vlaanderenstraat !

zondag 7 november 1954

Wim Burssens, met wie ik het nog steeds goed kan vinden, is lid van de scouts te Mariakerke en hij dringt erop aan dat ik ook lid zou worden, dat ik in ieder geval eens een zondagnamiddag naar de bijeenkomst zou komen, zodat ik me een idee kan vormen van wie ze zijn, waar ze samenkomen en wat ze allemaal doen.

Vanmiddag ben ik er heen gefietst. Een twintigtal jongens, verdeeld over vier groepjes. Een paar afwezigen. Ze vergaderen op de bovenverdieping van het gebouw naast de kerk.

Behalve Wim zijn daar nog een paar jongens die ik ken van het atheneum... en er zijn ook heel wat jongens, zowel zware gevallen als toffe gasten, van Jongensstad, waar zo'n dertigtal jongens van 12-18 jaar verblijven.

De algemene leider is een sympathieke kerel, heel vriendelijk en met een

aanstekelijk enthousiasme. Zijn adjunct bevat me niet zo... en de antipathie is blijkbaar vanaf het eerste ogenblik wederkerig. Hij wou weten wie ik ben, waar ik woon, of ik altijd met zo'n kleren en schoenen rondloop, wat mijn ouders doen, of ik regelmatig naar de kerk ga, of ik van plan ben lid te worden en zo ja, of ik ook regelmatig zal komen.

De hele namiddag bij de groep gebleven... aan spelletjes deelgenomen... me bijwijlen goed geamuseerd en me in de groep opgenomen gevoeld, me op andere momenten wat afzijdig gehouden... helpen opruimen en het lokaal schoonmaken... de leider beloofd dat ik volgende week zou terugkomen in korte broek en passende kleding.

Als ik terugdenk aan vanmiddag... aantrekking en aarzeling tegelijk. De aanwezigheid van Wim, de leider en nog een paar jongens, trekken me aan. Dat georganiseerd en op bevel spelen of opdrachten uitvoeren, een uniform dragen, allerlei verplichtingen i.v.m. de kerk en de aanwezigheid van die adjunct daarentegen schroeven mijn enthousiasme terug.

Behalve van Ghent Swimming Club ben ik nooit van enige vereniging lid geweest... dat lidmaatschap heeft wat zwemkunst betreft trouwens niet veel opgeleverd... ofwel doe ik het met volle overtuiging ofwel begin ik er niet aan. Ik mag nog een paar keer gaan vooraleer definitief te beslissen.

donderdag 11 november 1954

We hebben opnieuw een hond. Een bouvier. Een teef. Wel al volwassen of althans al 9 maanden oud, of daaromtrent, de man van wie Marcel de hond heeft gekocht, wist het niet zo precies. Diane heet hij, of liever, zo heette hij niet, maar zo hebben we hem onmiddellijk genoemd.

Wel nog een onnozel beest in vergelijking met onze voorgaande Diane... en haar wit vlekje op de borst is ook iets groter. Moeder moet wel opletten want ze vreet alles op : niet alleen voedsel maar ook kledingstukken. Welke normale hond speelt nu zakdoeken en kousen naar binnen !

maandag 22 november 1954

Toen ik vanmorgen met de fiets naar school reed, duwde voor mij een man een steekkar op de De Smetstraatbrug. Alleen zal hij alle moeite van de wereld hebben om boven te geraken. Het schoot me tegelijk door het hoofd dat de scouts zich moeten inspannen iedere dag een goede daad te verrichten... en een ogenblik dacht ik eraan te stoppen om die man een handje toe te steken... maar ik ben toch doorgereden. Zie eens dat hier net een jongen van het atheneum passeert en hij ziet me een steekkar naar boven duwen... of de meisjes op het achterbalkon van de tram die beginnen te giechelen... of als ik door die man te helpen te laat kom op school, leg dat maar eens uit aan de studiemeester... en zoveel kracht heb ik nu ook weer niet. Er is trouwens nie-

Daniël Van Ryssel (rechts) en Wim Burssens met de scouts te Oostakker-Lourdes

mand anders die stopt om hem te helpen.

De hele dag met mezelf overhoop gelegen. Ik ben niet gestopt en niemand zal het me kwalijk nemen dat ik die man niet heb geholpen... maar heb ik gehandeld in overeenstemming met wat een goede scout zou moeten doen ? Ik ben waarschijnlijk nog veraf een goed mens te worden. Een goede daad, denk ik, is een spontane daad zonder bijgedachten, zonder af te wegen of het al dan niet de moeite loont.. Noch over de moeite die het kost of over de gevolgen, noch over het feit of iemand het zal zien of niet, moet je je vooraf vragen stellen. Doen ! Daar is natuurlijk weinig kans toe, maar als ik die man met zijn steekkar morgen zou terugzien, stop ik.

woensdag 15 december 1954

Op de plaats waar in 1951 cinema Movy is afgebrand, wordt vandaag cinema Metro heropend.

Het schijnt een luxueus ingerichte zaal te zijn met 650 zitplaatsen en een uitzonderlijke weergave van beeld en klank.

Na de opening van de Normandie (500 plaatsen) op 24 september en de Scala op 26 november (750 plaatsen), allebei op de Dendermondsesteenweg, is dat dit najaar reeds de derde nieuwe cinema in Gent... daar zou ik tijdens de kerstvakantie toch eens heen moeten.

In ons land zijn er nu 1.538 cinema's met alles samen 769.000 zitplaatsen. Daarvan zijn er 188 zalen met 93.136 zetels in Oost-Vlaanderen. Van de 8.750.000 Belgen zijn er 5.830.000 die regelmatig of af en toe naar de cinema gaan. Allemaal samen doen ze dat 111.385.000 keer per jaar. De gemiddelde toegangsprijs is 15,65 fr.... de gemiddelde uitgave voor film per inwoner per jaar is 197,50 fr..

zondag 19 december 1954

De paus heeft de hik. Een chronische hik. Vervelend voor de man... en het klinkt nog belachelijk op de koop toe. De artsen slagen er niet in hem van die kwaal te verlossen.

Ik heb ook al verscheidene keren de hik gehad, net zoals iedereen... maar zonder dat daar artsen aan te pas kwamen, is dat na hooguit een half uurtje weer overgegaan. Het heeft ook niet in de gazet gestaan.

Als beroemde mensen iets hebben moet dat blijkbaar altijd iets zijn dat meer indruk maakt dan dezelfde kwaal bij gewone, aardse stervelingen. En als die mannen diarree hebben... is dat dan een vorm van loslijvigheid die niet te stoppen is en waar artsen moeten aan te pas komen om desnoods een stop in hun gat te kloppen! Voor mij een gewone en voor de koning en de paus een speciale !

dinsdag 28 december 1954

Omdat er met die onnozele hond niet veel aan te vangen is en moeder voortdurend beweerde dat hij ons nog zou ruïneren, heeft Marcel hem verkocht. Aan een boer in Vinderhoute.

Hebben we hier toch wel alle drie twee dagen lopen treuren, zuchten en snotteren omdat we dat beest missen !

Omdat het zo niet verder kan is daar over gesproken... en vanavond ben ik met Marcel meegereden naar Vinderhoute om die boer te vragen of hij ons Diane opnieuw wil verkopen. Die boer vond dat raar, maar de boerin die al

ondervonden had welke rare manieren hij heeft, aarzelde geen ogenblik: «
Neem hem maar gauw weer mee ! »

Iedereen gelukkig dat Diane terug is. We zullen proberen hem betere manieren te leren... maar wat hij ook opvreet, hij zal niet meer worden verkocht.

Daniël VAN RYSSEL
('t vervolgt)

DE GENTSE MENTALITEIT (slot)

Derde en definitief laatste bijdrage in onze korte reeks over “De Gentse mentaliteit”. Alle goede dingen bestaan immers uit drie, ook in het Gents. Voor de vorige afleveringen, zie GT nummers 27/2 en 28/1.

Eerst even kort - maar dan echt in telegramstijl - herhalen waar het om gaat. “De” Gentenaar, zo durfde ik stellen, heeft een typische mentaliteit die kan omschreven worden als: droog, koel, nuchter, ironisch, soms cynisch en wars van alle overdrijving en sentimentalisme. Oertypisch daarvoor is de Gentse gewoonte om, waar anderen al naar superlatieven zouden grijpen, gewoon van iets te zeggen: “T’en es nie slecht”.

Wat volgt is, net als de vorige keren, een reeksje korte commentaren, anecdoten, gevleugelde uitdrukkingen, fictieve mini-dialogen en moppen om dit alles te illustreren, uiteraard vooral in het Gentse dialect.

Fictieve dialogen

- A: “wa zegge z’ in ‘t Gêns tege diene plat mee al die kruiden d’ erin die de moet bakken in die speciale olie...?”

B: “Ze zegge doar niets tege, z’ eten dad op.”

- A geeft een uiteenzetting over een of ander probleem en gebruikt daarbij nogal veel veronderstellingen. Moest dit en moest dat... dan zou misschien ... enz...

- B krijgt het op de zenuwen en antwoordt: “Ja, moest, moest, moest...! Moest mijn tante kluute g’had hehn, ‘t was mijn nonkel”